

Др Милош Миловановић, научни ментор
Канон комплексности

Др Милош Миловановић запослен је на Математичком институту Српске академије наука и уметности у звању научног сарадника. Област његовог истраживања обухвата математичку физику, обраду сигнала, фракталну геометрију, филозофију науке и уметности. Са Бојаном М. Томићем је 2016. године објавио чланак у часопису Complexity о фракталности и самоорганизацији на иконама византијског стила. Ова тема је даље разрађивана бројним излагањима на конференцијама и објављивањем у пратећим конференцијским зборницима.

Кристинина намера да демистификује вештачку интелигенцију води нас корак ближе мистици иконе. Примењујући статистичку методу на бројна и разноврсна правила која је опредељују, она потврђује да се икона ниуколико на њих не своди, већ – штавише – она представљају својеврсну иконографију подразумевајући стваралачко тумачење. Однос оригинала и копије, који је у погледу статистичког умножавања битно наглашен, одговара порасту каузалне нужности што доводи до пада комплексности и урушавања оригиналног стваралаштва. Надахнуће које представља заједнички елемент научног и уметничког стварања уједно означава темељ имагинације, што чини аутентични садржај овог дела. Но, док се оно односи на синтезу слике, научни приступ истиче комплементарни аспект, који подразумева анализу која израчунава статистичку комплексност сигнала.

Икона самим тим не допушта да постане умножак, будући израз оригинала који је непоновљив и свесно присутан. На тај начин се рад Кристине Тице надовезује на бројна истраживања у геометрији иконе, чија су важна имена др Павел Флоренски и др Милош Радојчић. Њих двојица су, уводећи појам обрнуте перспективе (контраперспективе), отворили широко поље космолошких истраживања која су до двадесетог века остајала по страни. Век који је отпочео Ајнштајном у науци и Пикасом у уметности омогућио је обнову космологије на сва звона, што управо представља иконографски домен. Икона се, према томе, испоставља као врхунски домет савременог доба чија су стремљења употпунила верску традицију. Питања која покреће Дигитална молитва се самим тим не ограничавају на уметност или рачунарску технику, већ задиру у космогонију расветљавајући проблем оригиналности и његов значај. Она утиру пут даљој разради теме која би се односила, између осталог, на иконопис и теологију иконе.

Дигитална молитва може бити значајна најпре у националним оквирима, будући да покреће истраживања која обухватају области вештачке интелигенције, иконографије и комплексних система. У том погледу, она наговештава да ће сарадња уметности и науке наставити да постоји отварајући широке просторе креативности и имагинације.